

Betragtning. Altsaa, naar en formuende Mand har indgivet en Fordring paa Skadeserstatning paa flere Tusinde Rigsdaler, saa skulde man ogsaa ved denne Leilighed være berettiget til, netop paa Grund af hans Formuesomstændigheder, at nedsette hans Fordringer, og det mener jeg, er at gaae videre end det egentligt, er tilraadeligt; thi saa kunde man ogsaa, hvor der var fuldstændigt Beviis, sige: ja Du er en formuende Mand, Du skal have ringere netop paa Grund af din Formue. Men var det Udvalgets Mening eller kunde Uendingsforslaget rettes derpaa, at ubetydelige Tab, eller saadanne Tab, som, i Forhold til Bedkommendes Formuesomstændigheder, maatte ansees for ganske ubetydelige, slet ikke skulde tages i Betragtning, saa vilde jeg aldeles tiltræde dette Forslag, og saa var jeg ganske enig med den ærede Ordfører. Men jeg tvivler paa, at Ordene kunne eller ville blive forstaaede saaledes.

Ordføreren: Jeg maa blot bemærke, at jeg antager det for ganske rigtigt, at f. Ex. naar en Mand eier 1 Mill., og lider et Tab af 1000 Rbd., saa bør dette ikke foranledige nogen Erstatning, thi det er ikke alene efter Tabets Størrelse i og for sig, men ogsaa i Forhold til Bedkommendes Formuesomstændigheder, at Erstatningen skal gives. Jeg tvivler iøvrigt meget om, at der i de skadelidte Aar er ret Mange, for hvem Berøvelsen af 1000 Rbd. eller 2000 Rbd. ikke vilde være et betydeligt Tab. Der er ikke sagt, at de heromhandlede Fordringer absolut skulle nedsettes, men der er sagt, at der ved Bestemmelsen af Erstatningens Størrelse skal tages Hensyn til Tabet i og for sig og i Forhold til Bedkommendes Formue; der er labet Erstatningscomiteen frit Spillerum, men jeg antager det for fuldkomment rigtigt og nødvendigt, man da skulle kunne tage et saadant Hensyn, og i enkelte Tilfælde, hvor intet fuldstændigt Beviis foreligger, kunne sige til en Mand: Det er ikke noget for en Mand som Dem, at forlange Erstatning for en saadan Ubetydelighed, og dermed lade ham gaae. Det maa ogsaa stemme med de Herrers Mening, som tidligere have yttret sig i denne Sag, og som netop lagde en særdeles Vægt paa Beviiset. At Sammensætningen af

Comiteen er aldeles betryggende, behøver jeg ikke at tilføie.

Mærkmann: Den høiarverdige Ordfører har nu flere Gange yttret sig om sin Overeensstemmelse med de jydske Rigsdagsmænd. Ved forrige Paragraph sagde han, at da det jo var Beviiset, de holdt paa, var det derfor netop for at imødekomme disse Herrer og aldeles i Overeensstemmelse med dem han foreslog, at Beviiset skulde fores ved Taxationer, foranstaltede af Øvrigheden. Og idet han lagde saa megen Vægt paa denne Overeensstemmelse, fæstede han flere Gange Diet paa mig. Jeg for min Deel maa imidlertid meget frabejde mig denne Overeensstemmelse. Da den høiarverdige Taler udenfor Salen talte med mig derom, forekom det mig, at vi maatte være enige, men naar man saa seer nøiere til, mærker man nu, som oftere, at der er en Gage derunder, at hans Udtryk ogsaa tilstede en anden Mening end man først skulde troe. Naar der taltes om Beviis, kunde jeg ikke troe, at man i det sydlige Jylland vilde kræve andet Beviis end andetsteds i Riget. Hidtil have Vidner, fæstede ved Lovens Gød, steds i Danmark været anseete som gyldigt Beviis; men nu skal dette ikke mere gjælde i Jylland; der kan man ikke mere troe Folk paa deres Gød; der vil ventelig den ærede Taler engang andrage paa en ny Lov om Gødfæstelse. Der skal kun de beedigede Vidner gjælde, som ere valgte af Øvrigheden, og naar man saa fremdeles fulgte visse Folk, som synes at gaae ud paa, at Embedsmændenes Redelighed heller ikke er at stole paa, saa fik man det Resultat, at man tilsidst slet Ingen kunde troe, og slet Intet bevise. Nu taler den høiarverdige Ordfører atter om bemeldte Overeensstemmelse med os, men jeg maa befrygte, at der i de Ord: „i og for sig“ ligger noget bagved; jeg frygter for, at man kan udlægge dem saaledes, at, naar en Mand har tabt meget og faaer en stor Sum i Erstatning, man da af denne Grund vilkaarlig kan formindste denne Sum. Jeg maa derfor ogsaa her frabejde mig Væren af at stemme overeens med den høiarverdige Ordfører.

Ordføreren: Jeg troer rigtignok ikke, at Nogen let vilde falde paa, at Forslaget skulde have den Betydning, den ærede sidste